

[Lone Dybkjær]

styrelsesmedlemmer slet ikke er så uafhængige, som de på papiret ser ud til at være, og dér mener jeg offentlige repræsentanter kan gøre et arbejde; det er naturligvis fuldstændig afhængigt af, hvem de offentlige repræsentanter er, men som sagt mener jeg, at deres styrke simpelt hen er, at de er uafhængige og dermed kan forholde sig helt anderledes objektivt til bestyrelsesarbejdet og dispositionerne.

Om det sidste forslag vedrørende banker og sparekasser og visse kreditinstitutioner vil jeg sige, at vi også er tilhængere af, at der kommer indsigt med holdinginstitutionen som sådan, og jeg synes også, forslaget indicerer den åbenhed, som vi lægger vægt på, og som jeg tror er en forudsætning for, at vi kan få et ordentligt erhvervsliv på dette område.

Lysholm Christensen (KRF):

Det er tre yderst komplicerede og meget omfattende lovforslag, vi her har til behandling. De bygger på betænkningen fra det såkaldte selskabsretspanel, som har inddraget både aktieselskaber, forsikringer og banker i sit arbejde.

Det er altså et godt forarbejde, som ligger til grund for udarbejdelsen af lovforslagene, og i betragtning af, at de er så omfattende, kan man blive helt usikker på, hvor man skal begynde, og hvor man skal ende sine kommentarer. Derfor vil jeg indskrænke mig til at give min principielle tilslutning til hovedprincipperne i forslagene. Jeg vil ikke afvise, at der kan være detaljer, som jeg ikke har hæftet mig ved ved gennemlæsningen, og som jeg måske ikke kan tilslutte mig, men hovedlinjerne synes vi er fornuftige, og nu ser vi frem til at få et grundigt arbejde med forslagene i udvalget, og som andre ordførere har nævnt, vil de implicerede parter sikkert melde sig med kommentarer til lovkomplekset, så vi får modspil. Der vil sikkert også blive rejst en del spørgsmål, der skal opklares i udvalget.

Så jeg vil på denne lange fredag indskrænke mig til at give min principielle tilslutning til forslagene og tilsige et positivt udvalgsarbejde.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg tager ordet i anledning af det, fru Lone Dybkjær sagde. Jeg synes, det er bevist, at disse repræsentanter ikke har gjort nogen nytte.

De har lejlighed til at komme med egne indstillinger til bestyrelsesberetninger, og de har lejlighed til at nægte at underskrive regnskaberne, men det er ikke sket i noget tilfælde i al den tid, disse offentlige repræsentanter har siddet i den finansielle sektors bestyrelser. De har ingen rapporteringspligt – det spørgsmål er skriftligt besvaret – de har ingen særlige pligter, og de har aldrig ytret sig offentligt – dog jeg vil gerne sige bortset fra én, som på det sidste har ytret sig offentligt, og ytringen gik ud på, at man følte sig som gidsel.

Når man ser på de skandaler, der har været i kreditforeningerne, og når man ser på, at selv da kreditforeningerne bemægtigede sig låneres reservefonde, var der ingen protester fra den offentlige repræsentant, at der heller ikke ved Kronebankens og CRG-Bankens krak kom nogen ytringer, synes jeg, det er bevist, at de ikke har gjort nogen nytte, og så kan de lige så godt lade være at sidde der, for så er det kun et politisk ben, som de får betaling for.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Mine krav til bevisførelse er noget strengere end fru Kirsten Jacobsens, må jeg sige. Det, fru Kirsten Jacobsen siger, er, at i de uheldige tilfælde, vi har set, har de offentlige repræsentanter svigtet. Ja, for ellers havde det måske ikke været uheldige tilfælde. I de heldige tilfælde, der ikke er kommet for dagen, kan de offentlige repræsentanter udmærket have lavet et ganske solidt arbejde, som forhindrede, at man kom så langt ud, som man gjorde i andre sammenhænge; derfor ligger der ingen form for bevis i det. Det, at de ikke ytrer sig offentligt, kan jeg overhovedet ikke se er et bevis for, at de ikke gør nytte. Offentlig diskussion fremmer ikke nødvendigvis hverken det ene eller det andet; den kan gøre det, men behøver det ikke.

Derfor synes jeg slet ikke, at fru Kirsten Jacobsens bevisførelse er en bevisførelse, men det undrer mig sådan set ikke, at fru Kirsten Jacobsen mener, at den er det. Jeg vil bare sige, at jeg stiller større krav til beviser, end fru Kirsten Jacobsen gør, og hvis en offentlig repræsentant føler sig som gidsel, synes jeg, at vedkommende skulle skride. Svaret må altså være, at hvis man føler sig som et gidsel og ikke kan arbejde, skal man gå ud af bestyrelsen.